కారాగిపోయింది

ఎవరో లేపినట్టుగా వాణి చివాలున పక్కమీద లేచి కూర్చున్నది. నిద్ర సుఖమెరుగదంటారు. కాని గడిచిన రాత్రి ఆమె చాలా సుఖంగా నిద్రపోయింది. ఒళ్ళు తెలియని నిద్రలో కూడా ఆమెకు మేఘాలమీద తేలిపోతున్నట్టుగానే ఉన్నది. నిద్ర లేచాక ఆ మేఘాలే మరింత ఎత్తుగా ఆమెను తేల్చుకుపోతున్నాయి.

తన ఆనందానికి కారణం జ్ఞాపకం రాగానే వాణి చిన్నగా నవ్వుకుని, కొద్దిగా సిగ్గుపడ్డ దానిలాగా తలవంచుకున్నది - ఎదురుగా ఎవరూ లేకపోయినా.

ఇవాళ ఆమె రెండు కాంట్రాక్టులమీద సంతకం చెయ్యబోతున్నది.

అంతా ఆచార్లగారి చలవ. ఆయన తన జీవితంలోకి అడుగుపెట్టి ఇంకా నెలకాకపోయినా, తనకు తల్లికన్నా, తండ్రికన్నా, తోబుట్టువులకన్నా దగ్గిరవాడయాడు.

ఆయనే జాతకచక్రం వేసి, "రాహువు యోగించాడు. పదహారు, పదిహేడేళ్ళపాటు దివ్యతారగా వెలుగుతావు. ధోకాలేదు. లక్షలు గడిస్తావు. మహారాణి యోగం" అన్నాడు.

రాహువు అంత మంచివాడని వాణికి తెలీదు.... మళ్ళీ ఆ ఆచార్లగారే "రాహుకాలం దాటనిచ్చి సంతకాలు చేద్దాం" అన్నాడు.

ఇలాటి తబిశీళ్ళు వాణికి అర్థం కావు. ఆమె ఏమంత చదువుకున్నదికూడా కాదు.

కాని ఒకటి తెలుసు. ఇప్పుడు తను ఉండే యిల్లు తనకు శాశ్వతంకాదు. తనకు సొంత ఇల్లు, సొంతకారూ, ఒకమంచి తోటా, ఒక బుల్లి కుక్కపిల్లా, ఒక రేడియో - దాని పేరేదో ఉండాలి - గ్రామఫోను రేడియో, ఇంకా వచ్చి, మంచి నైలాన్ చీరెలూ, తళ తళా మెరిసే నగలూ, అన్నీ వస్తాయి.

అన్నట్టు బుల్లెమ్మకు ఫెళ్ళున పెళ్ళిచెయ్యాలి. సినిమా వాళ్ళనందర్నీ పిలవాలి. వాళ్ళిచ్చే ప్రెజెంట్లు గుట్టలు గుట్టలుగా పేరాలి!.... బుల్లెమ్మ వాణి చెల్లెలు.

వాణి "పేరాశ"లో నటిస్తుండగా ఒక సినిమా తార ఇంట పెళ్ళిఅయింది. పెళ్ళంటే అలా ఉండాలి!

"పేరాశ" హిట్టయింది. పత్రికలు వాణిని ఆకాశానికెత్తేశాయి. అందులో ఆమె రెండో హీరోయిన్. అయితేనేం? అసలు హీరోయిన్ని, పాపం, తలచిన వాళ్ళు లేరు....

తనకు కొత్త బుకింగులు వస్తున్నాయని తెలిసినప్పటినుంచీ వాణి తీరిక దొరికినప్పుడల్లా తన భవిష్యత్తులోకి చూసుకుని మురిసిపోతున్నది. ఒక్కోసారి ఎవరితోనో మాట్లాడుతుండగా తన భవిష్యత్తు పలకరిస్తుంది. వెంటనే ఆమెకు ఒంటరిగా ఉండబుద్ధవుతుంది. ఆ మాట్లాడే జిడ్డుగాళ్ళు వెళ్ళిపోతే బాగుండుననిపిస్తుంది. కాని వాళ్ళు వెళ్ళరు. చంపెయ్యాలనిపిస్తుంది.

ఆ భవిష్యత్తులో ప్రతిసారీ ఏదో ఒక కొత్త వింత కనిపిస్తుంది. డబ్బూ, కీర్తీ, పబ్లిసిటీ, ఇంటర్వ్యూలూ అలా వుంచి, బాలట్‌లో తాను ఉత్తమ తారగా రావచ్చు! తనకు శివాజీ పక్కన అరవ పిక్చర్లో వేషం దొరకవచ్చు! మహాదేవన్ తనకు అరవం బాగా వస్తున్నదంటున్నాడు. మహాదేవన్ అంటే వాణికి అరవం నేర్పుతున్న మేష్టరు. ఎవరు చూశారు – తను రాజ్‌కపూర్ పక్కనే వేషం వెయ్యొచ్చు. (అన్నట్టు హిందీ మేస్టరింకా కుదరలేదు. దాన్ని గురించి తను విచారించనక్కర్లేదు. ఆచార్లగారా ప్రయత్నంలోనే ఉన్నారు.) తన పిక్చరుకు ప్రెసిడెంటు పతకం వచ్చి, తను ఢిల్లీ వెళ్ళటం జరిగితే? అంతకన్నా ఇంకేమన్నా పైన ఉందా? ఎందుకు లేదూ? అంతర్జాతీయ ఫిలింపోటీలో తనకు బెస్టు యాక్ట్రెస్ బహుమానం రావచ్చుగా?.... అబ్బో, అప్పుడే అంతదూరం ఆలోచించరాదు. ఆచార్లు గారన్నట్టు, ఓర్పు – ఓర్పు అవసరం. జరగవలసిందంతా గ్రహాలే చేస్తాయి. ఆ పైన ఆపదమొక్కులవాడూ, తంగేడు సాయిబాబా, ఉల్లిపాలెం మహర్షీ ఉండనే ఉన్నారు.

వాణి పూర్తిగా మేకప్పయి డ్రాయింగు రూములోకి వచ్చేసరికి ఎనిమిది దాటింది. (అది డ్రాయింగు రూమా? అవి సోఫాలా? ఛీ! ఛీ! ఇంకో ఆరునెల్లాగి చూడు.)

తనకు ఏమాత్రమూ అర్థంగాని సోఫాలో కూర్చుంటుండగా టెలిఫోను మోగింది. (టెలిఫోను కూడా ఆచార్లగారు ఏర్పాటు చేసినదే.)

టెలిఫోన్ చప్పుడు వినపడగానే వాణికి అంతెత్తు మేఘాలమీదినుంచి ఒక్కసారి దభాల్న నేలమీద పడ్డట్టయింది.

వాడే అయుంటాడు. సైతానులాగా పట్టుకున్నాడు, దరిద్రుడు!

దరిద్రుడన్నమాట అక్షరాలా నిజం కాదు. వాడు వారంరోజుల క్రితం మొట్టమొదట రాసిన ఉత్తరంలో తాను మూడు లక్షల ఆస్తిపరుణ్ణని రాశాడు. తనకు వాణి పైన చచ్చేటంత ప్రేమ ఉన్నదన్నాడు. “.... నువు నిజంగా నటివి కావు. నీ స్వభావానికి తగిన పాత్ర అదృష్టవశాత్తూ నీకు దొరికింది గనక, అందరూ నువ్వొక గొప్ప నటివనుకుంటున్నారు. నీ అదృష్టంకొద్దీ మంచి డైరెక్టరు జతపడ్డాడు. లేకపోతే ఈపాటికి మళ్ళీ నువు మీ పాలికేపల్లి చేరి ఉండవలసినదానివే. నీ సినిమా వృత్తితో నాకేమీ సంబంధంలేదు. నన్ను పెళ్ళాడెయ్యి. నిన్ను స్వర్గ వీథులలో తిప్పుతాను. ప్రపంచంలో ఇంతమంది ఆడవాళ్ళుండగా నేను నిన్నే

ఎందుకు ప్రేమిస్తున్నానో, ఇంత గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నానో ఆ దేవుడికే తెలియాలి. నేను అనాకారివాణ్ణి కాను. నాకోసం ఎంతలేసి సంబంధాలు వచ్చి వుంటాయో వూహించుకో. అన్నిటినీ కాలతన్నాను. నీ సమ్మతికోసం ఆత్రంగా ఎదురు చూసే నీ ప్రియుడు, దుర్గారావు."

చాట భారతమంత వుత్తరం. అది చదువుకుని వాణి భగ్గున మండిపడింది. "చవట! వెధవ! త్రాష్టం!" అని ఆ దుర్గారావును తిట్టుకున్నది. వాడు తన భవిష్యత్తుకు రాహువల్లే అడ్డు తగలాలని చూస్తున్నాడు... రాహువుకాదు, ఇంకేదన్నా అనాలి - తన భవిష్యత్తంతా రాహువుమీదే గదా ఆధారపడివుంది!

ఆ ఉత్తరం వచ్చిన మూడోరోజునుంచీ టెలిఫోనుమీద జిడ్డు పట్టిస్తున్నాడు. ప్రతిసారీ ఏ ప్రొడ్యూసరో అనుకుని తాను పరిగెత్తుకుంటూ పోయి టెలిఫోను ఎత్తటమూ, ఆ త్రాష్టుడు, "హల్లో, వాణీ! నేను దుర్గారావును" అనటమూనూ.

మొదటిసారి తను వాడితో మాట్లాడింది. అది పొరపాటు. ఉత్తరం రాసినందుకు నాలుగూ పెడదామన్న దురాశతో మాట్లాడింది. లాభంలేక పోయింది. ఆ మనిషి మాటలకు చలించేవాడు కాడు. ఎనుబోతు మీద వాన కురిసినట్టే. ఆ ఉత్తరంలో రాసిన ముక్కలే మళ్ళీ మళ్ళీ చెప్పాడు. తనను చూడటానికి ఎంగేజిమెంటు పెట్టమన్నాడు. ఎంగేజిమెంటంటే పెళ్ళి నిశ్చయమని కూడా అర్థం ఉందిట. ఆ మాట చెప్పి గట్టిగా నవ్వాడు.... ఆఖరుకు తట్టింది, తాను టెలిఫోను పెట్టేస్తే ఆ మనిషి ఆట కట్టవుతుందని!

... ఇంకా ఆ టెలిఫోన్ అలాగే మోగుతోంది. ఎవరన్నా ఎత్తితే బాగుణ్ను. "నరసమ్మా! ఓ నరసమ్మా! నరసాయ్?.. ఎక్కడున్నారో సమయానికుండరు!"

ఎవరో టెలిఫోనెత్తారు.

"ఉన్నదండీ, పిలవమంటారా?" అని బుల్లెమ్మ గొంతు వినపడింది.

"ఎవరే అది, బుల్లీ?" అని వాణి కేకపెట్టింది.

"ఆచార్లుగారక్కా."

"వస్తున్నా వుండు" అంటూ వాణి అవతల గదిలోకి వెళ్ళింది.

ఆమె అయిదు నిమిషాల అనంతరం తిరిగివచ్చేసరికి, ఎవరో కుర్రాడు ఒక సోఫాలో కూర్చుని, తానే ఇంటి యజమాని అయినట్టుగా, దర్జాగా సిగిరెట్టు కాలుస్తున్నాడు.

మనిషి అందంగానే వున్నాడు గాని సినిమా కారు మనిషికాడు.

"ఎవరూ?" అన్నది వాణి.

"గుర్తుపట్టలేదా? నేను దుర్గారావును" అన్నాడతను.

కోపంతోనూ, ఏదో చెప్పరాని భయంతోనూ వాణి నోరు కట్టుబడింది.

"నేననుకున్నది నిజం. నీకు నటన రాదు. నిజంగా నటివై వుంటే నీ మొహంలో ఆశ్చర్యమో, ఆహ్లాదమో రావలసింది. అద్దంలో చూసుకో" అన్నాడతను.

కోపం జయించింది. వాణి పట్టరాని కోపంతో గొంతు కీచుపోయి, “నిన్నసలెవరు లోపలికి రానిచ్చారూ, పో ముందు బయటికి!” అని అరిచింది.

“హోప్‌లెస్! అట్టర్లీ హోప్‌లెస్. ఆ డయిలాగు సరిగా రావాలంటే నువు రోజుల్లా రిహార్సు చెయ్యవలసి ఉంటుంది. నువు కోపం అభినయిస్తున్నావన్న సంగతే మరిచావు. వెర్రాసుపత్రి సీను కాదిది. నిన్ను ప్రాణం కన్న ఎక్కువగా ప్రేమించినవాడు చూడవస్తే నీ కతగాడిమీద ఆగ్రహం వచ్చింది. నువు ట్రాజిక్ హీరోయినువు. అంచేత నీ మంచి నీకు తెలియక ఆగ్రహిస్తున్నావు. ఇప్పుడా డయిలాగ్ మళ్ళీ చెప్పు.”

ఆ దుర్మార్గుణ్ణి చంపటమో, తాను తల నేలకేసి కొట్టుకుని చావటమో తప్ప వాణికి మూడోమార్గం తట్టలేదు.

“నీకు సిగ్గులేదూ?” అన్నదామె.

“నో గుడ్! వట్టి ఎన్.జీ! కనుబొమలు చిట్లించాలి. మూతి అసహ్యంగా విరవాలి.”

దయ్యాన్ని చూసినదానిలాగా వాణి హాలులోనుంచి లోపలికి పారిపోయి, తన పడకగదిలో దూరి తలుపేసుకున్నది.

ఆరోజు రెండు పిక్చర్లకు సైన్ చేసేదాకా వాణి మనసుకు ఏదో గ్రహణం పట్టినట్టే ఉన్నది. ఆ తరువాత దుర్గారావు కొత్త కాంట్రాక్టుల అడుగునపడి పోయాడు.

తరువాత అతను జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడు తలుచుకుంటే తన ప్రవర్తన పూర్తిగా తప్పుగా తోచింది వాణికి.

తనకతనిపైన వచ్చి వుండవలసింది కోపమూకాదు, భయం అంతకన్నా కాదు. నవ్వుతూనే తాను అతన్ని బాగా ఏడిపించి ఉండవలసింది. అతనిమీద విసరదగిన విసుర్లన్నీ ఇప్పుడు తట్టాయి - కాని ఆ క్షణంలో బుర్ర ఏమీ పనిచెయ్యలేదు. పని చెయ్యకపోతే మానె, తాను భయపడి పారిపోవటం మరీ అన్యాయం. మనిషి నిజంగా అందంగా ఉన్నాడు. ఉత్తరంలో అన్నీ రాసి, ఆ మాట రాశాడు కాడు. రాస్తే తన ఉద్దేశం మారుతుందనికాదు... అతనికి డబ్బున్నమాట అబద్ధమై ఉంటుంది. ఉంటే తనే ఒక పిక్చరుతీసి, హీరోవేసే పనికద!... రోజులూ, వారాలూ గడుస్తున్నాయి, వాణికి కొత్త ఆశలూ, కొత్త బాధలూ, సమస్యలు పట్టుకున్నాయి. తానీసారి వేసే రెండు వేషాలలోనూ ఒకటి “దురాశ”లోని వేషంలాంటిదే. కాకపోతే, హీరోయిన్. రెండో వేషమే ఎముకలు కొరికేస్తోంది. తనచేత ఏవేవో దుస్తులు వేయిస్తున్నారు. అవి ధరించిన తనకు నడవటం వేరే నేర్చుకోవాలిసొచ్చింది. కారుడ్రైవింగు నేరవాలిట! ఈదటం నేరవాలిట హీరో ఇవేవీ చెయ్యడు. ఆడారి హీరో, మగరాయుడు హీరోయిన్నూ! సెట్టుమీద కూడా టేకులు తీసి ప్రాణం తీసేస్తున్నారు.

"ఆచార్లుగారూ, నేనీ పాత్రకు పనికి రానేమోనండీ?" అని అంటే, "అదేవిటమ్మాయ్! నటి అన్నాక అన్ని రకాల పాత్రలూ నటించాలి. నీకెందుకు – ధైర్యంగా చెయ్యి. ఏం చెయ్యాలో చెప్పటానికి డైరెక్టరుగారున్నారుగా, చెయ్యటమే నీవంతు" అన్నాడాయన.

బాగానే వుంది, కాని ఆ చెయ్యటం దగ్గిరే పేచీ వస్తున్నది.

"ఏమోనండీ, ఈ ఒక్క వేషమూ పదివేషాల పెట్టుగా ఉన్నది. వాళ్లిచ్చే పదివేలూ కూలికి చాలవు" అన్నది వాణి.

ఒకరోజు ఔట్‌డోర్ వెళ్ళి ఇంటికి తిరిగొచ్చేసరికి రాత్రి పది దాటింది. ఎక్కడో తడలో లొకేషను.

వాణి కారు దిగి – ప్రొడ్యూసర్ల కారు – ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టేసరికి, బుల్లెమ్మ ఎవరితోనో టెలిఫోనులో మాట్లాడుతూండటం వినపడింది.

"అక్క వచ్చినట్టుంది. రేపు మాట్లాడుకుందాం" అన్న బుల్లెమ్మ మాటలూ, టెలిఫోన్ పెట్టేసిన చప్పుడూ వినిపించింది. మరుక్షణం బుల్లెమ్మ వాణి కెదురొచ్చింది.

"ఎవరే–"

వాణి మాట పూర్తి కాకముందే, "అక్కా ఆచార్లుగారు రేపు నెల్లూరెళ్ళుతున్నారట. ఆవలెల్లుండి తిరిగొస్తానని చెప్పమన్నారు" అన్నది బుల్లెమ్మ.

"సరేలే" అన్నది వాణి అలసటతో.

తరువాత రెండు మూడు రోజులకు వాణి షూటింగుకు వెళ్ళి స్టూడియోలో కారు దిగుతుండగా దుర్గారావు చాలా సమీపంలోనే కనిపించాడు. మేకప్‌లో ఉన్న తెలుగు నటులిద్దరు అతనితో ఏదో మాట్లాడుతున్నారు. దుర్గారావు వాణిని చూశాడు గాని, ఎరగనట్టు మొహం పెట్టాడు.

వాణికి ఎందుకో పట్టరాని ఆగ్రహం వచ్చింది. అర్థం లేదు. అతను జిడ్డు పట్టించినా తనకు కోపం వచ్చింది; జిడ్డు పట్టించకపోయినా కోపం వచ్చింది. ఈ సందర్భం ఎందుకు కలిగిందో తెలుసుకోవాలనిపించింది వాణికి.

"అతని ప్రేమంతా నటన! అందుకే నాకు కోపం వచ్చి ఉంటుంది" అనుకున్నది. కాని నటిగా తానులక్షలు సంపాదించి, కీర్తి కూడా గడించాలనుకున్నది. అతను నటుడైతే తనకెందుకభ్యంతరం?

"ఏమో, నాకు తెలీదు పో!" అని వాణి తనను తాను కసురుకున్నది.

తరువాత ఒక గంటకు దుర్గారావు వాణి నటించే సెట్టు మీద కొచ్చి, కెమేరా ముందుకు పోబోతుండగా ఆమెను సమీపించి, "మనం ఒక ముఖ్య విషయం మాట్లాడాలి. మీ చెల్లెలి పెళ్ళి విషయం. ఆ అమ్మాయి నన్ను పెళ్లాడటానికి సిద్ధంగా ఉన్నది. నీ

పర్మిషను తీసుకోమన్నది. ఫలానా అప్పుడంటే నేను వచ్చి ఈ విషయం మాట్లాడతాను" అన్నాడు.

వాణి శరీరంలోని నరాలన్నీ ఒక్కసారి నీలుక్కు పోయినట్టయ్యాయి. ఆమె అతనికేమీ సమాధానం చెప్పకుండానే కామెరా ముందుకు వెళ్ళింది. ఆమె తిరిగి దుర్గారావు కోసం చూస్తే అతను సెట్టుమీద లేడు.

వాణి ఆ షాటు పూర్తిగా తగలేసింది. ఎనిమిది టేక్‌లయాక ఆమె, "నాకు ఒంట్లో బాగాలేదు" అని ఇంటికి వెళ్ళిపోయి, తన గదిలో తలుపేసుకుని సాయంకాలందాకా పడుకున్నది.

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

"ఇవాళ నీకు షూటింగు లేదన్నారు. కారు తీసుకొచ్చాను. అభ్యంతరం లేకపోతే ఏ అడయారు బీచికో వెళ్ళి, మీ చెల్లెలు పెళ్ళి సంగతి మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు దుర్గారావు.

వాణి పడుకున్నది. మొత్తం మీద దుర్గారావును చూస్తే తనకు భయమేనని ఆమెకు స్పష్టమయింది. అందుకు అభిమానం కూడా పుట్టుకొచ్చింది. ఆమె లేచి, "పద!" అన్నది, తెచ్చుకున్న సాహసంతో.

కారు చాలా ఖరీదైనదని వాణి గ్రహించింది. దుర్గారావు డ్రైవ్ చేస్తుంటే వాణి వెనక సీటులోకి ఎక్కింది.

"మీకిద్దరికీ పెళ్ళి మాటలెప్పుడు జరిగాయి?" అన్నదామె ఉన్నట్టుండి.

"దాదాపు రెండు వారాలుగా" అన్నాడతను.

"ఎంతేసి సంబంధాలో తిప్పికొట్టావు గామాలు, మా చెల్లెలు ఎట్లా పనికొచ్చిందీ?" అన్నది. వాణికి కాస్త కాస్తే ధైర్యం వస్తున్నది.

"నీ చెల్లెలు గనకా!"

"అదంటే ప్రేమేనా?"

"లేదు. ప్రేమ నువ్వంటేనే?"

"అయితే దాన్నెందుకు చేసుకోవటం?"

"నిన్ను చేసుకోలేను గనకా."

"నా మీద కోపం కొద్దీ దాని గొంతు కోస్తావా?"

"గొంతు కొయ్యను. పెళ్ళాడతాను."

"ప్రేమ లేకుండా పెళ్ళాడటమంటే గొంతు కొయ్యటం కాదూ?"

"కాదు. నువు రేపు ఎవరినో ప్రేమించే పెళ్ళాడతావా; ఎవరి గొంతూ కొయ్యవా? రేపు మీచెల్లెల్ని ప్రేమించినవాడికే ఇచ్చి చేస్తావా? ప్రేమంటే ఏమిటో నువు తెచ్చుకుంటావా? లేక ఒక చిన్న డ్యుయెట్ పాడిస్తావా?"

వాణి మాట్లాడలేదు.

"పోనీ, నాకో సంగతిచెప్పు. నేను నిన్ను ప్రేమించాను. అంటే మరొకతెను ప్రేమించలేదు. నువేమో నన్ను పెళ్ళాడవు. నేను పెళ్ళికాకుండా ఉండాలా? ప్రేమించకుండానే ఎవతెనన్నా పెళ్ళాడాలా? ప్రేమించినా ప్రేమించకపోయినా, పెళ్ళి తప్పదనుకుని, నేను ప్రేమించిన మనిషికి చాలా దగ్గిర దాన్ని – అంటే నీ చెల్లెల్ని – పెళ్ళాడ నిశ్చయించాను. అది తప్పా –"

వాణి మాట్లాడలేదు. అతను కూడా మాట్లాడకుండా కారును నడుపుకుంటూ అడయారు బీచి కేసి పోనిచ్చాడు.

కారు నిర్జన ప్రదేశంలో ఆగింది.

"నాకే సమాధానమూ చెప్పలేదు." అని దుర్గారావు వాణిని హెచ్చరించాడు.

"నాకీ పరీక్షలన్నీ పెట్టి ఎందుకు వేధిస్తున్నట్టు!" అని వాణి అడిగింది నీరసంగా.

"ఎన్నిసార్లు చెప్పాను, నేను నిన్ను ప్రేమించాను. ఆ మాట నీ మెదడులోకి ఇంకినట్లు లేదు."

"ఏమైనా నేను మీ ఇద్దరి పెళ్ళికి ఒప్పుకోను. ఇది చాలా దారుణం! ఘోరం!" అన్నది వాణి.

"ఎందుకు దారుణం? మీ చెల్లెలు ఆస్తిపరుడి భార్య అవుతుంది. ఆమె పిల్లలు దారిద్ర్యం ఎరగకుండా పెరుగుతారు."

"నీకదంటే ఇష్టం లేదు."

"అది పొరపాటు, వాణీ. నువొక చిన్న పిల్లిని పెంచుకుంటే నాకుదాని మీద కూడా ఇష్టం ఉంటుంది. నా మాట నమ్ము. నన్ను అవమానించుగాని, నా ప్రేమను అవమానించకు."

"ప్రేమ! ప్రేమ! ప్రేమ! నాకా ప్రేమంటే ఏమీ నమ్మకం లేదు" అన్నది వాణి వెర్రెత్తి.

"ఇంకేం? నీ చెల్లెల్ని నేను చేసుకుంటాను, ఒప్పుకో. నేను నీ చెల్లెల్ని ప్రేమించటం లేదన్నది సాకుగా చెప్పకు."

వాణికి మతి పోతున్నది. దుర్గారావు తన సీటులో నుంచి దిగి వెనక సీటులోకి వచ్చి, వాణి వీపు మీద చెయ్యి వేసి, "నీ మనసు బాగాలేదు. కొన్నాళ్ళు టైము తీసుకో. తొందరలేదు. నేనింకా చాలాకాలం పట్నంలోనే ఉంటాను" అన్నాడు.

వాణి ఎడంగా జరిగింది. దుర్గారావు తిరిగి ముందు సీటులోకి వెళ్ళి కారును వెనక్కు తిప్పి పోనిచ్చాడు.

❀❀❀❀❀

తాను చేస్తున్న రెండు వేషాలలోనూ ఒకటి తనకు పేరు తెచ్చేదనీ, రెండోది తనకు అపఖ్యాతి చేసేదనీ వాణికి స్పష్టంగా తెలిసిపోయింది.

రెండో పిక్చరు పూర్తి కావస్తున్నది – సినీ జర్నలిస్టులన్నట్టు "శరవేగం"తో. మొదటిది మటుకు ఏదో అవాంతరాలొచ్చి "తాత్కాలికంగా" షూటింగు నిలిచిపోయింది.

ఇదే సమయంలో బుల్లెమ్మ తన పెళ్ళి విషయం ఎత్తింది.

"నీకు నిజంగానే ఆ దుర్గారావును చేసుకోవాలనుందిటే?" అన్నది వాణి.

"అవునక్కా?"

"అతనింకెవరినో ప్రేమిస్తున్నాడనుకుంటాను?"

"ఎవరినో కాదక్కా, నిన్నే!"

వాణి నిర్ఘాంతపోయింది. "నన్ను ప్రేమించేవాణ్ణి నువ్వుచేసుకుంటావా?" అని అడిగింది.

"నిన్ను ప్రేమించకుండా నన్నెవరైనా ప్రేమిస్తారా, అక్కా? దుర్గారావుగారన్నట్టు ఎవరి ప్రేమ వాళ్ళది. నాకాయనంటే చాలా ఇష్టం."

"అయితే నీ యిష్టం వచ్చినట్టు ఏడుచుకో" అన్నది వాణి చిరాకుగా.

బుల్లెమ్మ ఉత్సాహంగా, "నువ్వొప్పుకున్నావని ఆయనతో చెప్పనా?" అన్నది.

"నువ్వేమీ చెప్పనక్కర్లేదు. చెప్పేదేదో నేనే చెబుతాను...."

అనుకున్నంతా అయింది. రెండో పిక్చరు రిలీజయింది. వాణి నెల్లూరు థియేటరుకు వెళ్ళి మొదటి ఆట చూసింది. ప్రేక్షకులామెను చూసి నవ్వారు. ఆచార్యులు మాట్లాడారు. చీకట్లో వాణి ఏడిచింది. ఇంటర్వల్ కాకమునుపే థియేటరులోంచి బయటికి వచ్చేసింది.

రెండు రోజుల అనంతరం వాణి ఇంటికి దుర్గారావు వచ్చాడు. రిలీజైన పిక్చరు గురించి అతనేమీ అనలేదు. డబ్బు లేక ఆగిపోయిన పిక్చరుకు తాను డబ్బు పెడతానన్నాడు. బుల్లెమ్మను తాను పెళ్ళాడటానికి ఒప్పుకోమన్నాడు.

"కావలిస్తే మీరు మా చెల్లెల్ని పెళ్ళాడండి, కాని నా కోసం డబ్బు పోగొట్టుకోవద్దు" అన్నది వాణి నీరసంగా.

"ఏం? నా మీద కాస్త అపేక్ష, గౌరవమూ పుట్టుకొచ్చినట్టుందే?" అన్నాడతను.

వాణి విషాదంగా ఒక చిన్న నవ్వు నవ్వింది....

దుర్గారావు సహాయంతో పిక్చరు పూర్తి అయింది. అందులో వాణి నటనను సినీ జర్నలిస్టులు మెచ్చుకుని, అటువంటి వేషాలే వెయ్యమని సలహా యిచ్చారు.

పిక్చరు రిలీజవుతూనే హిట్టవుతుందని తేలిపోయింది. ఆ నెల్లూరులోనే అదే థియేటరులో మళ్ళీ తన పిక్చరు చూసుకుని, ఆడియన్స్ రియాక్షను చూసి వాణి ఆనందాశ్రువులు రాల్చింది.

నెల్లూరు నుంచి దుర్గారావు కార్లో తిరిగివచ్చేటప్పుడు బుల్లెమ్మ తనకు నిద్ర వస్తున్నదని వెనక సీటు ఆక్రమించేసింది. వాణి దుర్గారావు పక్కన ముందు సీటులో కూర్చున్నది.

"ఎలా ఉంది?" అన్నాడతను అకస్మాత్తుగా.

"ఏమిటి?" అన్నది వాణి ఆశ్చర్యంగా.

"తడుపుకోకుండా ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి గాని, ప్రశ్నకు ప్రశ్న వెయ్యగూడదు."

"మీ రుణం తీర్చుకోలేను."

"అయితే నన్ను పెళ్ళాడెయ్యి."

"బుల్లెమ్మ గొంతు కోస్తారా?"

"ఓహో, నేనేం చేసినా బుల్లెమ్మ గొంతుకు డేంజరే నన్నమాట. నీకా భయం ఏమీ అవసరం లేదు. బుల్లెమ్మ సపోర్టుతో ఈ నాటకం ఆడాను."

వాణికి శివం ఎత్తినట్టయింది. ఆమె అతని మెడ మీదుగా చెయ్యి వేసి గట్టిగా వాటేసుకున్నది.

దుర్గారావు కారుకు సడెన్ బ్రేక్ వేశాడు.

ఒక అర నిమిషం అయాక, వెనక సీటులోంచి బుల్లెమ్మ గొంతు తాపీగా వినిపించింది!

"ఏమన్రా, కారూ, డయిలాగూ రెండూ ఆగిపొయ్యాయేం?"

ముద్రణ: మారిన జీవితం, కథల సంపుటి, 1966

నవభారత్ ప్రచురణ, విజయవాడ